

Jeg skal til slut sige et par ord om selve forløbet af medieforhandlingerne.

Efter en lang og meget grundig debat i aviserne, ikke mindst på baggrund af de enkelte partiers medieoplæg, offentliggjorde jeg regeringens forslag til en ny medieaftale den 21. marts 2000. Herefter inviterede jeg alle partiernes medieordførere til et møde den 23. marts 2000, hvor alle havde lejlighed til at kommentere forslaget.

Det fremgik klart af mødet, at flere partier ikke ville være med til en række af de ting, som jeg prioriterede højt, og som regeringen prioriterede højt. Der tegnede sig snarere udsigten til et meget langt og meget vanskeligt forløb. Der var endda, så vidt jeg forstod på meldingerne, en ikke ubetydelig risiko for, at det hele ville falde på gulvet til sidst, hvis jeg gik efter et bredt flertal. Det prøvede vi under de sidste medieforhandlinger for et års tid siden, og det var ikke en erfaring, jeg ønskede at gentage.

Derfor mente jeg og sagde meget tydeligt, at det ikke var et mål for mig i sig selv at lave et meget bredt forlig. Det var derimod vigtigt hurtigt at få undersøgt, om det overhovedet var muligt at få et flertal for noget, der tilgodeså regeringens højest prioriterede mål, og det var for det første en styrkelse af public service-medierne, for det andet en beskyttelse af børn og for det tredje et brud på Radioavisens monopol. Det lykkedes sammen med SF og CD. Den 28. marts 2000 var aftalen på plads.

Jeg har svært ved at se, at selve forhandlingsforløbet har været så odiøst, som man ønsker at give indtryk af. Jeg har da heller ikke i beskrivelsen af forløbet hørt nogen fortælle mig, hvordan forliget kunne have set ud, hvis jeg havde gjort det anderledes eller ventet længere. Forliget blev indgået, fordi jeg i den aktuelle situation fandt, at det var vigtigt at slå til. Man skal som bekendt spise isen, når den er på tallerkenen.

Med forliget forbereder vi os på en konvergerende medievirkelighed for nu at tale dansk, en medieverden, hvor tv, radio, Internet og aviser smelter sammen i ét medium, som heller ikke vil kende til landegrænser. Vi forbereder os ved at udvide public service til også at omfatte Internettet og ved at udbyde to radiokanaler, således at f.eks. aviser og andre medier får mulighed for at komme ind på det område, og vi forbereder os ved at sørge for, at der fortsat er penge til at producere på dansk og for et dansk publikum. Vi kan nemlig kun klare os i

konkurrencen, hvis det danske mediebillede er så godt og så nuanceret, at vi danskere slet ikke kan lade være med at se dansk.

Vi får rig lejlighed til at drøfte indholdet i medieforliget her i salen, når regeringen til efteråret fremlægger lovforslag om gennemførelsen af aftalen. Jeg ser frem til, at vi så kan koncentrere os om det væsentlige, nemlig hvordan vi sikrer, at public service-medierne fortsat skal spille deres rolle som samlende element i samfundet.

Lad mig sige afslutningsvis: Der har siden forliget været sagt meget om, at dette forlig ikke tager bestik af alle tænkelige situationer i fremtiden. Det er fuldstændig rigtigt. Det er blevet sagt, at man har brug for en folkelig debat om, hvad public service skal være i fremtiden. Det er fuldstændig rigtigt. Men livet er jo ikke gået i stå på medieområdet med dette forlig. Vi får rig lejlighed til at diskutere, både hvad public service er, og hvordan vi udmønter den aftale, som regeringspartierne, SF og CD har indgået.

Søren Hansen (S):

Medieforliget er ikke efter vores hoved, men det er tæt på.

Vores mål var, da vi gik ind i forhandlinger, at bevare den helt unikke og meget glædelige situation, at et meget stort antal danskere, omkring 70 pct., koncentrerer sig om at se og høre det, der kommer på de danske public service-stationer. For en lille nation er det en vigtig konstatering; det var det, det drejede sig om i den situation. Det drejede sig om at fastholde og udbygge.

For et lille land som Danmark og for et tilsvarende lille sprogområde, som vi jo altså er, er det vigtigt at bevare dansk kvalitet, danske produktioner, hvor der ses med danske øjne og hvor det er vores sprog, der tales. Vi får under alle omstændigheder masser af europæisk og endnu mere amerikansk, og det kan da være udmærket og er det sikkert også i en hel del tilfælde, men langtfra i alle.

Det danske skal der derimod kæmpes for, og der skal også betales for det. Tv-produktioner koster nogenlunde det samme, hvad enten de skabes til det milliardstore engelske sprogområde eller til det ultra lille bitte danske. For så at fastholde og udvikle vores identitet, vores kunst, vores kultur og vores sprog er det nødvendigt med en særlig dansk indsats.

Styrken ved et bredt forlig er velkendt, men svagheder ved et bredt forlig er også kendt. Vi